

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 19, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2005, č. j. OAM-1950/VL-07-04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2007, č. j. 61 Az 142/2005 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rovněž v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný správní orgán neudělil stěžovateli azyl pro nesplnění podmínek dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o azylu“) a rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 31. 10. 2007, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že soud se chybně ztotožnil se závěrem žalovaného správního orgánu, že v zemi původu stěžovatele dochází k potírání projevů islámského terorismu a extremismu a stát jej nepodporuje. Dále stěžovatel vytýká žalovanému správnímu orgánu i soudu, že nevzaly do úvahy skutečnost, že stěžovatel se nemůže obrátit na orgány státu s žádostí o ochranu před teroristy, neboť odešel ze zaměstnání pro vládu. Krajský soud měl dospět k chybnému právnímu posouzení skutkových zjištění, totiž že se nejedná o pronásledování. Stěžovatel dále nesouhlasí se zjištěními, že stěžovateli nehrozí sankce za nenastoupení záložní vojenské služby. V neposlední řadě stěžovatel namítá, že žalovaný správní orgán neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, které pasáže shromážděných rozsáhlých zpráv použil a co jimi bylo doloženo, proč je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy

stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

K námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí následující.

K námitce stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu „neodpovídá okolnostem případu je nepřezkoumatelné“, postačí odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž pokud *žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti, přičemž zcela obecné odkazy proto nejsou přezkoumatelné (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikován též jako č. 835/2006 Sb. NSS).*

Námitku stěžovatele, že žalovaný správní orgán se chybně ztotožnil se závěrem žalovaného správního orgánu, že v zemi původu stěžovatele dochází k potírání projevů islámského terorismu a extremismu a stát jej nepodporuje, dále jeho tvrzení o uplatňování sankcí za nenastoupení záložní vojenské služby, a konečně související námitku, že žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí neupřesnil, které pasáže z obsáhlých jím analyzovaných zpráv použil, lze považovat za námitky, že skutková zjištění správního orgánu nemají oporu ve spise či jsou v rozporu se spisem. Zdejší soud již v minulosti judikoval, že *skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru* (rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, dostupný na www.nssoud.cz). V témže rozhodnutí soud ve svém právním názoru pokračuje, že *skutková zjištění jsou učiněná ve shodě se spisem a mají v něm oporu, pokud v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů.* V podstatě ze stejných premis vychází i stěžovatelem citovaný rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, podle něhož *rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]* (také č. 638/2000 Sb. NSS). Krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu podrobil rozhodnutí správního orgánu přezkumu i v tomto směru (viz str. 4 napadeného rozsudku), přičemž i s citací jednotlivých správním orgánem použitých důkazů dospěl k závěru, že požadavky stanovené zákonem toto rozhodnutí splňuje.

Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že v případě zjišťování skutečnosti, zda je důvodná obava z pronásledování ze strany teroristů kvůli vykonání vojenské služby, musí

si správní orgán opatřit podklady pro posouzení této konkrétní skutečnosti (viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 214/2004 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí: „v současnosti se již ozbrojení islamisté nezaměřují na násilné útoky proti brancům nebo proti těm, kteří právě nastupují vojenskou službu, jak tomu bylo v letech 1994 - 1995 a 1999“. Z odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývá, že tento svůj závěr čerpá ze Zprávy Velké Británie z dubna 2004. Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že tato zpráva je jeho součástí a skutečně obsahuje tuto informaci (č. l. 42 a 43). Žalovaný tak respektoval výše uvedený právní názor NSS, jeho zjištění má oporu ve spise a není s ním v rozporu.

Pokud jde o právní posouzení skutkového stavu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], tj. zda jej lze podřadit pod pojem pronásledování, je tato otázka pro tento případ dostatečně řešena dosavadní judikaturou. Lze tedy odkázat např. na rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí, že: *za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim*. S abstrakcí od konkrétního teritoria lze citovat též rozsudek ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48 (přístupný na www.nssoud.cz), dle něhož *stěžovatelem uváděný důvod, tedy strach vrátit se do Ruské federace z obavy před teroristickými akty prováděnými čechenskými teroristy, není z důvodu, že je (teroristické akty) v tomto případě nevykonává státní moc, podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť zákonodárce do zákona o azylu implementoval ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a ustanovení Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, ze kterých zřetelně vyplývá, že se musí jednat o represii ze strany státu*. Obdobně lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, kde zdejší soud vyslovil, že *kriminální jednání a teroristické útoky nejsou samy o sobě překážkou vycestování podle § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ..., za předpokladu, že se je příslušné orgány v zemi původu žadatele o azyl snaží vyšetřovat a postihovat, situace ohledně takových činů se z dlouhodobého hlediska stabilizuje a přitom ze všeobecného kontextu situace v zemi původu žadatele o azyl nevyplývá, že by osobní situace žadatele byla horší, než většiny ostatních osob v zemi jeho původu*.

V minulosti Nejvyšší správní soud judikoval, že pro posouzení otázky, zda pronásledování ze strany teroristických organizací lze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, je nezbytné zabývat se skutečností, zda se mohl žadatel o azyl obrátit na státní složky s žádostí o ochranu a tyto mu byly schopny ji poskytnout. Uvedenou otázku však bylo nezbytné posuzovat pouze za situace, kdy státní moc nebyla schopna čelit náporu extremistických organizací a potlačovat jejich činnost a teroristické akce (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2006, č. j. 4 Azs 324/2005 - 57, dostupný na www.nssoud.cz). V nyní posuzovaném případě však žalovaný správně dospěl v souladu se shromážděnými podklady k závěru, že bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele se neustále zlepšuje (je nejlepší za 15 let), ve velkých městech se výrazně zklidnila, klesá počet osob zavražděných teroristy, státní moc úspěšně bojuje s teroristickými skupinami, bezpečnostní složky podnikají rozsáhlé pátrací akce po příslušnících teroristických skupin. Nejvyšší správní soud ověřil ve správním spisu na č. l. 55, 56 a 60, že závěry žalovaného mají oporu ve spisu a nejsou s ním v rozporu. Žalovaný nepochybil, pokud se konkrétně nezabýval otázkou, zda se mohl žadatel o azyl obrátit na státní orgány s žádostí o pomoc a zda by mu mohla být efektivně poskytnuta, neboť v důsledku zklidnění bezpečnostní situace v zemi původu a úspěšného boje vlády s teroristickými skupinami nelze výše uvedený názor NSS na tuto věc aplikovat.

Stěžovatel uvedl námitku, že se nemůže obrátit na vládu s žádostí o pomoc, neboť odešel ze zaměstnání pro vládu, teprve ve správní žalobě. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „*stěžovatel,*

pokud se chce v cizí zemi ucházet o azyl, musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení.“ Dle právního názoru NSS zaujatého v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 21/2003 - 55 (dostupný na www.nssoud.cz) neporušuje správní orgán § 32 odst. 1 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.), pokud nepřihlédne ke skutečnostem jemu neznámým, jež s ohledem na jejich povahu může uvést jen účastník řízení.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na všechny posuzované námitky. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu